

2 Νοεμβρίου 2017

Ο Όσιος Παΐσιος ο Αγιορείτης προστάτης των Διαβιβαστών (Νικόλαος Κόϊος, Συντονιστής Περιεχομένου της Πεμπτουσίας)

[/ Πεμπτουσία](#)

Κατόπιν αιτήματος της Διευθύνσεως Στρατιωτικών Ιερέων του Γενικού Επιτελείου Εθνικής Αμύνης η Εκκλησία της Ελλάδος, με απόφαση της ΔΙΣ ανακήρυξε τον Όσιο Παΐσιο τον Αγιορείτη, ως Προστάτου του Στρατιωτικού Σώματος των Διαβιβάσεων.

Πολλές φορές περνά από τον νου των σκεπτόμενων χριστιανών η απορία: πώς είναι δυνατόν η Εκκλησία, η οποία μακαρίζει τους ειρηνοποιούς (Μθ. 5,9) και έχει ως κεφαλή της τον πράο και ταπεινό τη καρδία (Μθ. 11,29) Άρχοντα της Ειρήνης, να προβάλλει ως προστάτες του στρατεύματος Αγίους;!

Ο λογισμός αυτός είναι εύλογος και υγιής ως προς την αφετηρία του. Η Εκκλησία καταδίκασε τον φόνο και τον πόλεμο από τα πρώτα χρόνια της θεολογικής της σκέψης (βλ. Ωριγένους, Κατά Κέλσου[1]). Ούτε και δέχθηκε ως μάρτυρες αυτούς που έπεσαν σε καιρό πολέμου.

Γνωρίζει ωστόσο, ότι λόγω της ανθρώπινης απληστίας και του εγωκεντρισμού ο πόλεμος είναι ένα δεινό αναπόφευκτο σε πολλές περιπτώσεις. Τότε η θέση της Εκκλησίας είναι με τον αδικούμενο και τον αμυνόμενο, με αυτόν που προασπίζεται το αγαθό της ελευθερίας και υπέρ βωμών και εστιών.

Το στοιχείο το οποίο ενισχύει η Εκκλησία σε αυτές τις περιπτώσεις δεν είναι η επιθετικότητα και η φονική αποτελεσματικότητα, αλλά το πνεύμα της αυτοθυσίας και της ανιδιοτέλειας. Το πνεύμα ουσιαστικά του μαρτυρίου.

ὁ
ἅγ.
α

παί
σι
α

ὁ ἀριστὸς

ΚΡΑΤΩ
ΒΥ

Έτσι στις μέρες της πνευματικής κρίσης που ζούμε και η οποία εξαπλώνεται σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας, η Εκκλησία προβάλλει ως προστάτη του Στρατιωτικού Σώματος των Διαβιβάσεων έναν μάρτυρα της συνειδήσεως. Τον γλυκύτατο και παραμυθητικό προς κάθε πάσχουσα και αναγκεμένη ψυχή, Όσιο Γέροντα Παΐσιο. Αν η Αγία Βαρβάρα και ο Άγιος Γεώργιος βρίσκονται χρονικά πολλούς αιώνες από σήμερα, ώστε να μπορούμε να προσλάβουμε με εγγύτητα της προσωπικότητά τους, ο Άγιος Παΐσιος είναι ο άγιος των ημερών μας, ο δικός μας άγιος. Αυτόν που τον ακούσαμε, τον είδαμε τον ψηλαφίσαμε. Διαβάζοντας τον βίο του και ιδιαίτερα τα στοιχεία της στρατιωτικής του θητείας διακρίνουμε την ανδρεία μαζί με το μαρτυρικό και θυσιαστικό πνεύμα να συμπορεύονται. Ο Άγιος παρασημοφορείται και τιμάται όχι για την ζημιά που προκάλεσε στον εχθρό, αλλά για το πνεύμα αυτοθυσίας που επέδειξε απέναντι στους συναδέλφους του. Προτιμούσε χίλιες φορές να εκθέσει τον εαυτό του σε κίνδυνο προκειμένου να διαφυλαχθούν οι άλλοι σώοι. Επέκρινε την ωμή βία και τα εγκλήματα πολέμου, από όποια πλευρά και αν προέρχονταν, διατηρούσε πνεύμα αγάπης και συμπόνοιας ακόμη και απέναντι στους εχθρούς.

Ένας άλλος σύγχρονός του μεγάλος Γέροντας, ο Αρχιμανδρίτης Σωφρόνιος Σαχάρωφ γράφει ότι «από όλα τα δεινά της ανθρωπότητας ο πόλεμος είναι το μεγαλύτερο[2]» και αυτό λόγω του μίσους το οποίο αφήνει ως δαιμονική παρακαταθήκη στο ανθρώπινο γένος. Ο δε γέροντάς του, Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης έθετε ως εκκλησιολογικό κριτήριο αυθεντικότητας της Εκκλησίας την αγάπη προς τους εχθρούς[3].

Η Ορθόδοξη Εκκλησία έχοντας ως βίωμα όλα τα παραπάνω, αντί για κάποιον επιτυχημένο και αποτελεσματικό πολέμαρχο προκρίνει ως παράδειγμα προς μίμηση στον καιρό πολέμου έναν ταπεινό Άγιο.

Τον Άγιο Παΐσιο, τον ασυρματιστή του Ουρανού!

[1] PG 11

[2] Νικολάου Κόϊου, *Θεολογία και Εμπειρία κατά τον Γέροντα Σωφρόνιο*, Ι.Μ.Μ. Βατοπαιδίου Άγιον Όρος 2007, σ. 194-195.

[3] *Ό.π.*, σ.157.